

Ilustroval Pablo Tambuscio

Thomas Brezina

VŠECHNA MOJE

STRAŠIDLA

STRAŠENÍ
NA JEDNIČKU

FRAGMENT

Všechna moje strašidla – Strašení na jedničku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Thomas Brezina

Všechna moje strašidla – Strašení na jedničku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

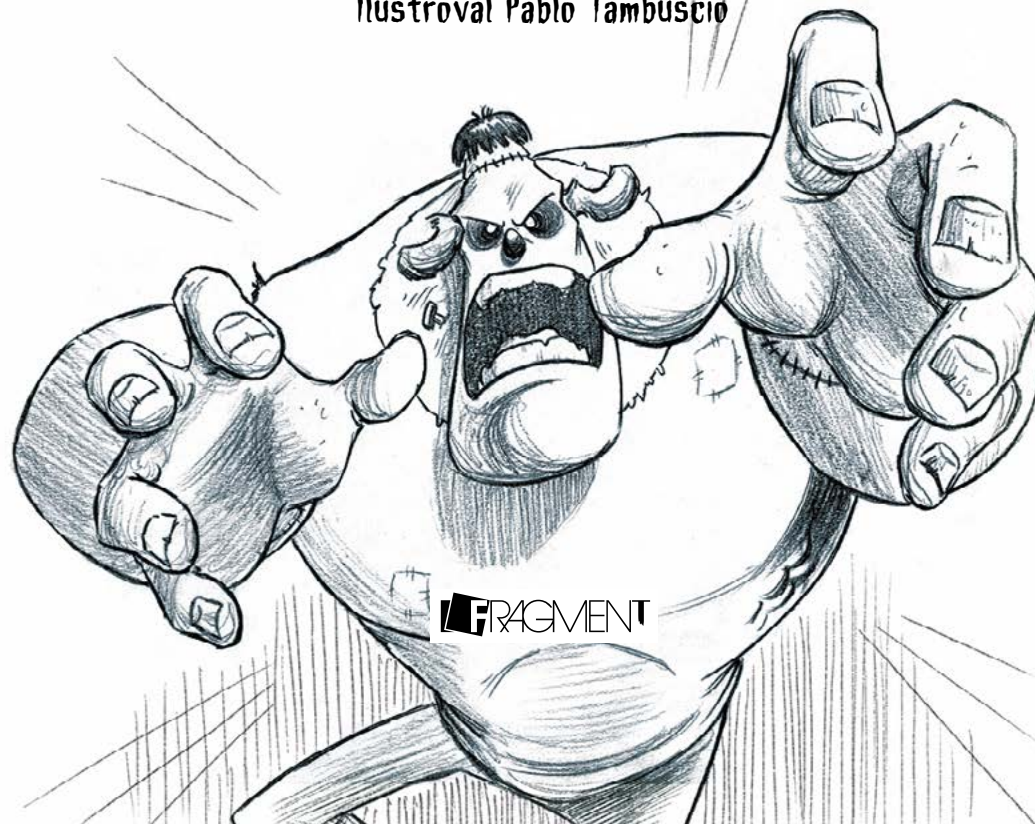
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

VŠECHNA MOJE STRAŠIDLA

STRAŠENÍ NA JEDNIČKU

THOMAS BREZINA
Ilustroval Pablo Tambuscio

MUMIE MOMBO

Stáří
3667 let

Zvláštní znamení

Může vrhnout na člověka zlý, uhrančivý pohled, čímž na něj přivolá neštěstí. Proto nosí neustále černé sluneční brýle. Občas je špatně omotaná, z čehož bývá velmi rozmrzelá.

Nemá ráda

Moly, kteří do ní vyžírají díry.

Má ráda

Slušivé oblečení, ale jen natrhané na pruhy, aby se do nich mohla celá zavinout.

DRÁKULÍN

Slavný předek

Hrabě Drácula (jeho strýc)

Stáří

Roku 1666 ho kouzlil upír, čímž se stal i on sám upírem.

Zvláštní znamení

Denní světlo mu nevádí, protože se chrání speciálním krémem (funguje jako náš opalovací krém).

Nemá rád

Kečup

Má rád

Všechno ostatní, co je červené, a nejradiši ze všeho... však vy víte.

WOLFGANG A. VLKODLAK

Stáří

Před 356 lety byl pokousán vlkodlakem a poté se jím stal i on sám.

Zvláštní znamení

Neustále se láduje řízkou s kečupem. Pouze při úplňku dostává nezadržitelnou chuť na lidské maso.

Nemá rád

Myslivce se stříbrnými kulkami a zubaře

Má rád

Rockovou muziku a těžké motorky

Stáří
5790 let

Zvláštní znamení

Má tři hlavy, které se skoro pořád hádají.

Nemá rád

Kočíč krmení

Má rád

Psí krmení z plechovky

KERBÍK
PEKELNÝ PES

Stáří
44 let

Zvláštní znamení

Kuří oko na malíčku

Nemá rád

Úzké boty

Má rád

Pohodlné domácí papuče

PAN NOŽIČKA

A dark, atmospheric illustration of a boy named Max lying in bed, looking terrified. He is tucked under a blanket with a leaf pattern. Above his bed is a shelf with various toys: a piggy bank, a teddy bear, a robot, and a toy car. The background is dark with silhouettes of trees or bushes.

HRŮZY NENÍ NIKDY DOST

Max se třásl strachy.

Seděl na posteli rovně jako svíčka a přidržoval si okraj deky těsně pod bradou. Vykulenýma očima zíral k oknu svého pokoje. Byla noc. Pouliční lampa vrhala na stěnu pochmurné stíny a na domovní zeď něco škrábalo a drásalo.

„Zloději... určitě zloději. Najdou mě a pak...!“ proběhlo Maxovi hlavou. Měl strach. Strašlivý, mrazivý, úděsný strach. Rodiče byli u přátel na večírku a starší sestra Dodo odjela na třídní školní výlet. Max byl v bytě docela sám.

Za normálních okolností by seděl až do příchodu rodičů zamčený na záchodě. Ale tentokrát chtěl být statečný.

A teď jako naschvál tohle! Bylo krátce před půlnocí a Max dosud nezamhouřil oko. A to ho zítra ve škole čeká opravdu pekelný den. Zkoušení z matematiky. Stačilo, aby se učitel matematiky, jehož se Max strašlivě bál, na něho podíval, a Max měl v hlavě úplně vygumováno.

A odpoledne se má konat první vystoupení jeho strašidel v obchodním domě pana Gerlacha, které bude pro ně pro všechny moc, moc důležité.

Něco mu zaťukalo na okno! Max cítil, jak se mu naráz zježily všechny vlasy na hlavě. Natáhl si deku přes hlavu a dělal, že spí. Srdce mu však bušilo jako o závod.

Zloději teď určitě okno rozbijí! Max očekával každou chvíli cinkot skla. Je v pasti. „Ty srabe jeden!“ nadával si. „Udělej přece něco! Ale co?“ V hlavě se mu zběsile honily myšlenky.

Skateboard! No jasně! Stál jako obvykle vedle postele.

Zdalo se, že zloději chtějí vylomit okno pomocí páčidla. Ozývalo se klepání a lomcování, ale rám okna byl naštěstí z odolného tvrdého dřeva.

„Raz, dva, tři!“ počítal Max potichu. Pak vyskočil zpod deky, popadl skateboard a vší silou jím mrštil proti oknu. Sklo se roztříštilo a v následujícím okamžiku zazněl pronikavý výkřik.

Skateboard s rachotem dopadl na chodník. Následovalo druhé, tlumené plesknutí a pak Max zaslechl zběsilé švitoření a syčení. „To... to snad ne?!“ zamumlal vyděšeně, rozběhl se k rozbitému oknu a odvážil se pohlédnout dolů. Vedle sloupu pouliční lucerny ležel Pan Nožička. Bezmocně škubal prsty a vydával cvrlikavé zvuky, jimž rozuměl

jen Frankenštajnek. „Haló... Pane Nožičko... je všechno v pořádku?“ křičel Max polekaně.

Zdalo se, že se nožka při pádu poranila, protože kulhala. „Můžeš... můžeš vyšplhat zpátky nahoru?“ zeptal se Max. Pan Nožička zatřepal palcem, což znamenalo „ne“, a žalostně zacvrlikal. „Tak já jdu dolů!“ zavolal na něj Max, honem skočil do oblečení a vyrazil z bytu. Věděl, že se něco děje, protože Pan Nožička by za ním uprostřed noci jen tak nepřiběhl. O co asi jde?

SPOUSTA, SPOUSTA ČERVENÝCH TEČEK

Max se vyřítíl na ulici

a poklekl vedle podvrtnuté nožky. Láskyplně ji hladil po chladné, suché kůži, ačkoli se jí ještě pořád trochu štítil. Panu Nožičkovi se to moc líbilo a chtěl hladit ještě a ještě. „Tak co se stalo?“ vyhrkl Max.

Pan Nožička vzrušeně švitořil.

POJĎ SE
MINOU! DŮLEŽITÉ!

„Vůbec ti nerozumím!“ zalitoval Max. „Hej... kam jdeš?“ vykřikl překvapeně, když Pan Nožička náhle vyskočil a zmizel.

Max zvedl skateboard a podrbal se zamyšleně na hlavě. Že by to byl jen hloupý vtip? Max zívl a rozhodl se vrátit zpátky do postele. „Jestli sis ze mě jen utahoval, přeju ti pořádné kuří oko!“ nadával tiše. Ale právě když se chystal zavřít za sebou domovní dveře, ozvalo se za ním známé zašvitoření. Pan Nožička byl zpět a držel mezi prsty kousek červené cihly. Musel ho přinést z nedaleké stavby.

„POJĎ SE MNOU!“ naškrábala nožka na chodník.
„DŮLEŽITÉ!!!“

„Chytrý Pan Nožička!“ prohlásil uznale Max. Konečně uvěřil, že se asi doopravdy něco přihodilo. Postavil se na skateboard a Pan Nožička si také naskočil. „Ke strašidelnému zámku, vid?“ ujišťoval se Max. Pan Nožička naznačil, že ano.

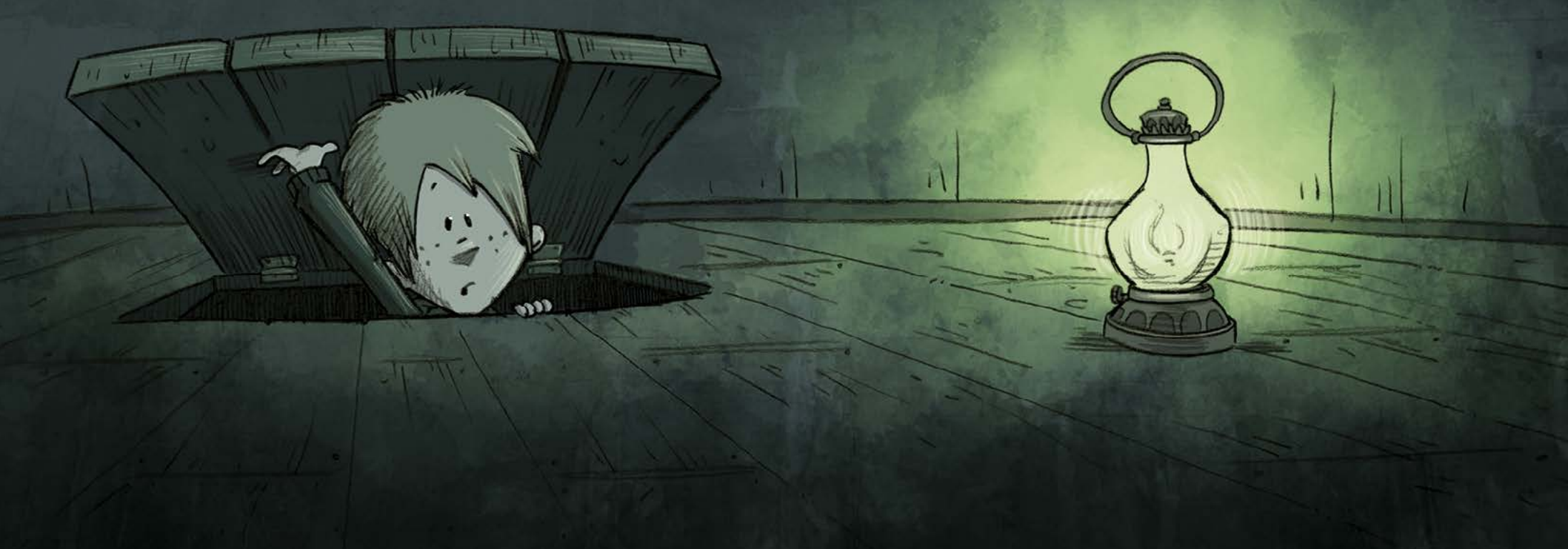
Max se řítíl, jak nejrychleji dovedl, nočními ulicemi. Zručně kroužil zatáčky a neustále dával pozor na noční chodce nebo policisty. Za žádnou cenu ho nesměl nikdo zahlédnout.

V rekordním čase 13 minut a 56 sekund se ocitl před branami zábavního parku. Otevřel kulatý poklop od kanálu na chodníku a zanořil se pod zem. Pana Nožičku přitom držel pod paží.

V nízké chodbě kanálu protékala jako obvykle páchnoucí hnědá kaše. Na úzkém chodníčku na straně tunelu stály dvě lucerny, které dávaly trochu světla. Max byl za to dost vděčný. Měl pořádný strach, že tu dole narazí na potkany. A hlavně se bál, že by mohl některému šlápnout na ocas. Určitě by ho pak kousl!

Max pospíchal po chodníčku k prknu, které vedlo přes odpadovou vodu ke kulatému potrubí. Už věděl, že se jím dostane přímo do strašidelného zámku. Byl to jediný přístup. Všechny ostatní nadzemní vchody byly zamčené a zatlučené prkny, aby se dovnitř nedostali nevítaní návštěvníci a především Karla Čmucharová.

„Haló, tady jsem!“ zavolal Max, když vystrčil hlavu z padacích dvířek do velkého obýváku svých strašidelných kamarádů, který se nacházel uprostřed budovy. „Co se děje? Proč jste za mnou posílali Pana Nožičku?“

Namísto odpovědi uslyšel jen tiché sténání a vzdychání. Nadzvedl zeleně svítící lucernu, která stála vedle výlezu z kanálu, a posvítil si do místnosti. Naskytl se mu žalostný obrázek.

Strašidla, jinak tak divoká a budící hrůzu, ležela ochable a zesláble jedno vedle druhého v koutech místnosti. Lucilla si natáhla přes šupinaté tělo deku, aby nikdo neviděl, jak je zbídačená. Nessinka, dcera Lochnesské příšery, se kolébala

ve vaně a skučela jako štěně. Wolfgang Amadeus Vlkodlak a upír Drákulín měli tváře zabořené v dlaních a bědovali: „Ach ne.... to ne.... proč zrovna my?“

Jediný, kdo mluvil nahlas, byl Kerbík, pekelný pes. Jeho tři hlavy byly jako obvykle rozhádané.

„Určitě jsi je sem zavekla ty!“ nadávala první hlava.

„Já určitě ne!“ kvílela druhá a otočila se ke třetí hlavě.

„To byla tahle! Strčí čenich do každého hnusu! Nenechavka jedna!“

Takovou potupu si hlava číslo tři nehodlala nechat líbit. „Držte tlamy a netvařte se, že jste něco lepšího: olíznete všechno, co smrdí!“

Teprve teď si Max všiml svého kamaráda Frankenštajnka. Frankeinsteinův mladší bratr vypadal tak na deset let, ve skutečnosti byl ale zkonstruován už v roce 1877. Opíral se o Borise, první Frankensteinovo stvoření, který dokázal mezi prsty rozsvítit žárovku. „Prosím o klid!“ okřikl Kerbíkovy hlavy. „Maxi, děkuji vám, že jste přišel! Postihly nás hrozné události, jen se podívejte!“

Max zvedl lucernu a přecházel od jednoho strašidla ke druhému. Ach ne... to musí být nějaká nemoc. Možná dokonce nakažlivá! Ucouvl o krok zpět.

Všichni měli na kůži křiklavě červené skvrny, ne větší než běžná mince.

„Žádné obavy, tuhle nemoc můžeme dostat jen my, strašidla!“ uklidňoval ho Frankenštajnek. „Jedná se totiž o nestvůří spalničky!“

Max nevěřil svým uším. „Nestvůří spalničky? Cože? Jak jste k tomu přišli?“ nechápal.

Mumie Mombo zatím nic neřekla. Ona a Pan Nožička zůstali zjevně jako jediní rudých skvrn ušetřeni. „To kdybychom věděli. Najednou tu nestvůří spalničky zkrátka byly, ani nezaklepaly na dveře,“ bručela.

„To je mi jasné,“ odpověděl Max. „Ale já jsem je třeba dostal ve škole. Měl je Erich z naší třídy a všechny nás nakazil. Nedá se ale nic dělat. Zítra ráno musíte nastoupit do obchodního domu pana Gerlacha, jinak je 3 000 eur v tahu. Tolik nám totiž chce za vaše strašení zaplatit. A vy moc dobře víte, že až si nastřádáme 40 000, můžeme koupit strašidelný zámek a nebudete se už muset strachovat, kdy vám ho zbourají. Ale takhle tam přijít nemůžete!“

Lucilla vykoukla zpod deky a vysvětlila Maxovi, jak by se mohli červených skvrn zbavit.

ROPUŠÍ ŠTÁVA A ŽRALOČÍ ZUBY

„Jediným prostředkem proti nestvůřím spalničkám je ropuší šťáva, musíš nám ji sehnat!“ žadonila Lucilla.

Max se otrásl odporem. Přesto se zeptal: „A kde... kde... kde se to dá sehnat?“

Wolfgang Amadeus Vlkodlak kousavě zavrčel: „Strčíš tři ropuchy do mixéru, bzum, a máš červenou ropuší šťávu!“

„To je ale týrání zvířat,“ protestoval Max.

„Můžeš je vymáčkat i na lisu na citróny, jestli chceš,“ povzbudil ho Vlkodlak a zachichotal se.

Teprve teď si Max uvědomil, že si z něj kamarád utahuje.

„Přestaňte s těmi hloupými žerty,“ vložil se do toho Frankenštajnek. „Ropuší šťáva je ropuší jed. Když ji pohladíš, vyloučí se kůží na povrch. Chrání ropuchu před nepřáteli.“

Max přikývl. „Aha... ale stejně nevím, kde můžu tenhle jed sehnat.“

Drákulín mu to vysvětlil: „Musíš jen najít ropuchu a zlatou lžičkou ji pohladit po hřbetě. Na lžičce pak objevíš drobné

kapičky. Dej je do stříbrné lahvičky a uzavři špuntem vyřezaným ze stromu oběšenců!“

Upír chvilku přemýšlel a pak podotkl: „V tomto případě ale pohlad ropuchu klidně rukou a otři si ji do kapesníku. My ji z něho pak vysajeme.“

Maxovi se udělalo zle: „Musí to opravdu být?“

Frankenštajnek vážně přikývl. „Je to jediná možnost. Jinak nevidím způsob, jak zítra nepřijít o placené vystoupení.“

Max se zachvěl. Kdy se má vydat ropuchu hledat? Ještě teď v noci? Na to byl příliš unavený.

Zítra po škole? Jak to ale stihne? Poslední hodina mu končí v půl druhé a před čtvrtou už musí být nastoupeni v obchodním domě.

„Ehm... Maxi... to ale ještě není všechno!“ přiznal Frankenštajnek. „K plnému uzdravení potřebujeme tři rozdrčené žraločí zuby a špetku země ze hřbitova.“

Max na něj nevěřícně valil oči. „Frankenštajnk, to... to já ale nikdy nedokážu!“

Frankensteinův mladší bratr zvedl ukazováček a pravil: „Maxi, dokážete víc, než si myslíte. Bez vaší pomoci by nás nemoc sužovala nejméně sedm let.“

Max si povzdechl. „Tak... když to musí být... tak jo... udělám všechno, jak nejlíp to půjde. Ale teď... už musím zpátky do postele!“

Když dorazil ke svému domu, pohlédl ustaraně nahoru. Svítí se u nich? Ne! S úlevou si vydechl. Ani auto rodičů ještě nebylo nikde vidět. Pohled mu zato padl na střepy pod jeho oknem. Max opatrně zvedl ten největší z nich a ostatní skopl nohou do kanálu. Jak jen to rodičům vysvětlí?

Hned nato dostal spásný nápad. Rozběhl se do druhého patra a vřítíl se do svého pokoje. Před oknem upustil sklo na podlahu a pak vzal z psacího stolu kus papíru, na který napsal červeným fixem: „Milovaná Dodo! Jsem do tebe blázen! Líbám tě!“

Dodo byla jeho starší sestra, která s ním vždycky zacházela jako s malým dítětem. Momentálně byl do ní zamilovaný jistý Egon Gerlach. Max uchopil velký kus kamene ze své sbírky a omotal dopis kolem něho. Se spokojeným úsměvem ho pak položil na zem mezi střepy.

Spěšně se vysvlékl a vklouzl do postele pod deku. Chvilí na to uslyšel přicházet rodiče. Maminka tiše otevřela dveře do Maxova pokoje, aby se na něj podívala.

„Mami,“ vydechl žalostně. „Mám strach... hrozný strach... mami. Někdo sem něco hodil oknem!“

Maminka rozsvítila světlo a spatřila to nadělení. „Opravdu! Taková nestydatost! Dítě ubohé!“

Poté, co si přečetla vzkaz omotaný kolem kamene, se rozčilila: „To byl určitě Egon!“

Max po ní nevinně pokukoval. „Ten je ale přece s Dodo na školním výletě!“

„Správně!“ souhlasila maminka. „Tak to musel být nějaký jiný ctitel tvé sestry. Až zjistíme, kdo to je, bude nám muset okno zaplatit.“ Posadila se na okraj Maxovy postele a pohladila ho po hlavě. „Ubožáčku můj malý, musel ses strašně vyděsit! Ale už je zase všechno v pořádku. Už jsme zase doma. A teď už hezky spi!“

To se ale Maxovi tuhle noc opravdu nedařilo. Problémy ho nenechávaly v klidu.

Když se za deset minut sedm ozval budík, měl pocit, jako by dostal palicí do hlavy. Jak má v takovém stavu zvládnout zkoušení z matiky? A kde sežene nějakou ropuchu a žraločí zuby? Pak si vzpomněl, co říkal Frankenštajnek: „Maxi, dokážete víc, než si myslíte!“ Kéž by měl pravdu.

O ČEM MAX NEMÁ TUŠENÍ

V době, kdy stál Max po sprchou, zastavil na hlavním nádraží vlak. Přijel z Londýna a byl na cestě celou noc. Ze spacího vozu vystoupila velmi vysoká, hubená žena v levhartím kožichu a její malé pichlavé oči působily hodně unaveně. Úzké rty měla přísně semknuté. „Tak dělej, dělej, Adonisi, nebo tu mám vystát dolík?“ štěkala do vagonu.

„Už jdu, šéfko! Dělán, co můžu!“ zazněl vysoký hlas.

Za ženou se vynořila středně vysoká postava. Muž měl blond vlasy nad čelem učesané na pěšinku. Na sobě měl tmavě modrý oblek, který mu byl příliš velký, a kravatu měl místo na košili uvázanou přímo na krku.

„Adonisi, vy už nemáte v hlavě ani ten ptačí mozeček. Máte rozum nanejvýš jako ploštica!“ vztekala se žena.

„Ale vždyť jsem jen zaspal, šéfko,“ bránil se Adonis.

„Prosím, paní Čmuchalová, věřte mi konečně, že jsem ten telegram neposlal já.“

Muž se pokusil vynést z vlaku všechny kufry své šéfky. Protože je ale popadl všechny najednou, uvízl s nimi uprostřed dveří a nemohl ani ven, ani dovnitř. Když to Karla Čmuchalová zahlédla, popadla ho za ruku a vztekla ho za ni vyškubla z vlaku. Adonis, přezdíváný Ťulpas, zavravoral a vypadl i se všemi kufry na nástupiště. „Jste opravdu pitomec!“ zasyčela Karla. „Povolal jste mě telegramem do Skotska, protože jste údajně objevil dceru Lochnesské příšery!“

Adonis k ní napřáhl sepnaté ruce: „Šéfko, po 122.! Žádný telegram jsem vám neposílal!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.